ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Völflové a soudců Mgr. Miloše Póla a JUDr. Pavla Toufara v právní věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem [redacted]
sídlem [redacted]

proti
žalovanému: [redacted], IČO [redacted]
sídlem nám. [redacted]
zastoupený advokátem [redacted]
sídlem [redacted]

o zaplacení 1 879 638 Kč s příslušenstvím
o odvolání obou účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 3.10.2019, č.j. 9 C 484/2009-1838,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 34 894,02 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám [redacted], advokáta v [redacted].

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresní soud v Písku uložil žalovanému (výrokem I.) zaplatit žalobci částku 1 350 950 Kč se specifikovaným příslušenstvím (úrokem z prodlení od 26.3.2008 do zaplacení) a na nákladech řízení (výrokem III.) částku 537 918 Kč, vždy do tří dnů. Současně zamítl žalobu v části, jíž se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení dalších 528 688 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

s příslušenstvím (výrokem II.) a rozhodl o povinnosti každého z účastníků zaplatit ČR – Okresnímu soudu v Písku na zálohovaných nákladech řízení částky žalobce 16 714 Kč (výrokem IV.), žalovaný 89 263,76 (výrokem V.) do tří dnů.

2. Žalované částky se žalobce domáhal s odůvodněním, že představuje přeplatek nájemného (bezdůvodné obohacení žalovaného) uhrazeného za roky 2006 a 2007. Provedeným dokazováním okresní soud zjistil, že žalobce jako podnikatel provozující zařízení určená k dodávce tepla třetím osobám si od právního předchůdce žalovaného pronajal na základě Nájemní smlouvy ze dne 30.6.1993 ve znění dodatků (dále jen „ nájemní smlouva“) soubor věcí označených souhrnně jako hmotný investiční majetek sloužící k provozování soustavy centrálního zásobování teplem pro město [redacted] který byl specifikován v příloze č. 1 této smlouvy (dále jen „pronajatý majetek“). Nájemní smlouva byla uzavřena mezi [redacted] jako pronajímatelem a žalobcem jako nájemcem, v době jejího uzavření byl pronajímatel plátcem daně z příjmů a neměl vlastní účetní odpisový plán (dle výpovědi svědkyně [redacted] prováděl „pouze“ odpisy vypočtené na základě odpisových skupin a odpisových sazeb stanovených příslušnými právními předpisy). Nájemné bylo sjednáno v čl. IV. nájemní smlouvy tak, že je stanoveno ve výši ročních odpisů hmotného investičního majetku, který je předmětem nájmu. Každoročně byla jeho výše aktualizována uzavíráním dodatků, pro rok 2006 Dodatkem č. 4 ze dne 12.12.2005 (tak, že nájemné za stavební část činí 35 623 Kč plus 19% DPH, za strojní část, trubní vedení a ostatní 1 292 030 Kč plus 19% DPH a za měřidla 150 300 Kč plus 19% DPH), pro rok 2007 Dodatkem č. 5 ze dne 13.12.2006 (tak, že nájemné za strojní část, trubní vedení a ostatní činí 1 533 009 Kč plus 19% DPH a za měřidla 206 300 Kč plus 19% DPH). Tyto částky žalobce také uhradil. S účinností od 1.1.1996 vstoupil žalovaný do právního postavení pronajímatele, aniž by došlo ke změně dohody o stanovení výše nájemného. Nájemní vztah účastníků skončil v průběhu roku 2009. Předmět nájmu byl v průběhu trvání nájemního vztahu v souladu s nájemní smlouvou opravován a rekonstruován (i investicemi provedenými žalobcem), tím však nedošlo ke změně vlastnictví jednotlivých součástí souboru „pronajatého majetku“. Jeho rozsah byl zjištěn na základě listinných důkazů ve spojení s nespornými vyjádřeními účastníků. Jelikož nájemné bylo dohodnuto ve výši ročních odpisů a vzhledem k tomu, že provedeným dokazováním bylo zjištěno, že v příloze nájemní smlouvy deklarované odpisy (určující pro výši nájemného dohodnutého účastníky nájemní smlouvy již pro druhé pololetí roku 1993) nejsou rovny daňovým tj. odpisům prováděným pro účely zákona o daních z příjmů č. 586/1992 Sb. ve znění účinném k datu 30.6.1993), a současně vzhledem k tomu, že původní pronajímatel neměl vlastní účetní odpisový plán (na základě kterého by bylo možno při výpočtu nájemného vycházet z odpisů podle z. o účetnictví č. 563/1991 Sb. ve znění účinném k datu 30.6.1993, a naplnění jeho účelu tak, aby odpisy věrně vyjadřovaly poctivý obraz jeho hospodaření), i s přihlédnutím k tomu, že (dohodnuté – nerozporované) nájemné v prvních dvou letech po uzavření nájemní smlouvy (1994 a 1995) nebylo rovno odpisům vykázaným v účetnictví [redacted], soud s odkazem na obsah přílohy č. 1 nájemní smlouvy dovodil, že strany si sjednaly speciální metodiku výpočtu odpisů pro potřeby stanovení výše nájemného, a to na základě odpisových skupin a odpisových sazeb uvedených v zákoně o daních z příjmů s tím, že u těch majetkových položek, které byly v majetku evidovány po celý kalendářní rok, bylo nájemné dohodnuto ve výši odpisů dle metodiky zákona o dani z příjmů, a u těch majetkových položek, které byly zařazeny do majetku teprve v průběhu daného roku, bylo nájemné dohodnuto ve výši odpisů použitých jako u položky „soubor vodoměrů“. Soud z provedeného dokazování tedy dovodil, že vůlí smluvních stran nájemní smlouvy bylo navázat výši nájemného na výši ročních odpisů tak, jak pro jejich výpočet byl stanoven postup použitý pro výpočet odpisů pro 2. pololetí roku 1993 obsažený v příloze č. 1 k nájemní smlouvě, tj. že roční odpisy pronajatého majetku se vypočítávají – s výjimkou prvního roku uvedení daného majetku do užívání – výpočtem podle zákona o dani z příjmů na základě jím stanovených odpisových skupin a odpisových sazeb, a odpis v prvním roce odepisování majetku zařazeného do předmětu pronájmu (souboru hmotného investičního majetku) jako roční odpis stanovený

podle zákona o daních z příjmů, který se vydělí počtem měsíců v roce a dále vynásobí počtem měsíců v roce, kdy byl tento majetek pořízen a vykazován v majetku daňového subjektu. Při respektování obsahu zjištěné dohody účastníků o způsobu stanovení výše nájemného pak bylo znaleckým dokazováním zjištěno, že výše těchto odpisů měla činit v roce 2006 částku 1 036 532 Kč, v roce 2007 částku 1 045 478 Kč. Tyto částky je nutno v souladu s Dodatkem č. 4 ze dne 12.2.2005 navýšit o DPH na 1 233 473 Kč v roce 2006 a na 1 244 119 Kč v roce 2007. Zaplatil-li žalobce na základě Dodatku č. 4 na nájemném v roce 2006 částku 1 758 764 Kč a na základě Dodatku č. 5 na nájemném v roce 2007 částku 2 069 778 Kč, došlo na straně žalovaného ve smyslu § 451 obč. zák. k bezdůvodnému obohacení ve výši rozdílu mezi dohodnutým a zaplaceným nájemným (1 350 950 Kč). S těmito úvahami proto v rozsahu zjištěného přeplatku soud žalobě vyhověl (výrokem I.), ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrokem II.). O nákladech řízení účastníků soud rozhodl (výrokem III.) podle § 142 odst. 2 o.s.ř. s přihlédnutím k pouze částečnému úspěchu žalobce v řízení, ve stejném poměru rozhodl i o nákladech státu (výroky IV. a V.).

3. Proti tomuto rozsudku se odvolali oba účastníci, žalobce do zamítavého výroku (II.) a výroku o nákladech řízení (III.), žalovaný do výroku vyhovujícího (I.)

4. Žalobce nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně o tom, že právní předchůdce žalovaného ([redacted]) neměl odpisový plán a že mezi účastníky nebylo sjednáno nájemné ve výši tzv. účetních odpisů. V této souvislosti poukazuje na vyjádření samotného žalovaného v rámci odporu proti platebnímu rozkazu z roku 2009, kde potvrdil dohodu o tzv. účetních odpisech, čímž se takové tvrzení stalo de facto nesporným. Uzavřená nájemní smlouva je smlouvu smíšenou, obsahující jednak vlastní nájemní smlouvu (bod I.) a smlouvu o provozu tepelného hospodářství (bod II.). Soud přehlíží, že čl. VIII. se ruší mandátní smlouva o provozování výkonu správy centrálního tepelného hospodářství, kterou měl žalobce s [redacted] uzavřenu již od 30.6.1992, tedy v době, kdy žádné jiné než účetní odpisy nebyly. Proto také tyto byly touto příspěvkovou organizací používány a žalobci účtovány. V důsledku účinnosti zákona o daních z příjmu od 1.1.1993 bylo pouze upraveno zařazení do odpisových skupin a zařazení procentní sazby podle zák. č. 586/1992 Sb. Všechny předměty hmotného a investičního majetku byly odepisovány již od roku 1950, posuzovaný přehled základních prostředků pouze navazuje na zůstatkové hodnoty k 30.6.1993 (některé základní prostředky byly již odepsány) a zůstatková hodnota tak činila k tomuto datu 9 487 387,35 Kč. Již odvolací soud v předcházejícím rozhodnutí poukázal na nesprávnost závěru o absenci odpisového plánu, zdůraznil i účel, pro který pronajatý majetek sloužil, kdy cena tepla, k jejíž dodávce se současně žalobce zavázal, je odvislá od výše nájmu a jedná se o cenu regulovanou. Vzhledem k tomu, že právními předpisy nebyla přesně upravena podoba odpisového plánu, jeho existenci lze dovodit z jiných dostupných listinných důkazů, navíc nelze přijmout závěr, že i kdyby [redacted] odpisovým plánem nedisponovaly, že by nemohly provádět účetní odpisy. Neexistence odpisového plánu mohla být sankcionována (pouze) Okresní finanční správou. Soud při svých závěrech nerespektoval výkladová pravidla daná ust. § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák., při správném postupu by musel dospět k závěru, že prováděl-li předchůdce žalovaného účetní odpisy ve výši podle vyhl. č. 586/1990 Sb. až do 31.12.1992 , tak s cenou po odpočtu oprávek jednotlivých věcí přešel pouze na jinou výši procentního odpisování a zařazení do jiné odpisové skupiny, které však odpovídaly odpisovým skupinám předchozích právních předpisů. Žalovaný od svého právního předchůdce převzal majetek tepelného hospodářství a vstoupil také do stejných parametrů odpisování. Nelze tak přijmout závěr soudu o tom, že účastníci si sjednali nájemné ve výši odpisů nemajících oporu v právním předpise. Soud nevzal v úvahu rozdíl mezi daňovými a účetními odpisy a již jeho prvotní nesprávný závěr pak vedl k nesprávnému a tím nepoužitelnému znaleckému dokazování, kdy znalkyně navíc nesprávně zařazovala tvrzené investice a jednotlivé majetky (dále blíže poukazuje na konkrétní jednotlivé položky). Soud nevyhověl ani jeho důkaznímu návrhu na vyžádání si účetnictví

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

žalovaného s přehledem odpisů, které v průběhu doby činil, s ohledem na skartační lhůty soud mohl mít podklady od 1.1.1998 a zjistit, jakým způsobem a v jaké výši žalovaný odpisy tepelného hospodářství prováděl. Při absenci těchto dokladů měly být využity výpovědi svědků [redacted] (účetní) a [redacted] (ředitele [redacted]), kteří potvrdili postup podle zákona o účetnictví tak, jak na tyto výpovědi poukazoval již odvolací soud. Stejně tak svědkyně [redacted] vypovídala o vytvořených přehledech majetku pro účely výpočtu nájmu vycházejících z původního přehledu základních prostředků. Soud nevyhověl ani dalšímu důkaznímu návrhu žalobce na zajištění závěrečných účtů žalovaného, které byly schváleny auditorem za rok 2006 a 2007, bezdůvodně odmítl i znalecký posudek vyžádaný žalobcem od [redacted] (přesto z něj cituje). Zpracované audity přitom vypovídají o výši žalovaným realizovaných odpisech v rozhodné době, žalobcem jsou akceptovány, proto bez potřeby znaleckého zkoumání mohlo (a mělo) být z jejich obsahu vycházeno. Žalobce jejich akceptací nezpochybňuje knihu majetku vedenou žalovaným, auditorem byly uskutečněné odpisy shledány za správné. Naopak znalkyně nesprávně vyčíslila odpisy i z investic, které však byly pouze opravami pronajatého majetku (žalovaný realizaci investic neprokázal, uváděje, že faktury byly již skartovány). Ze všech uvedených důvodů hodnotí rozhodnutí soudu prvního stupně za nesprávné, navrhuje jeho změnu a úplné vyhovění žalobě spolu s přiznáním plné náhrady nákladů řízení.

5. Žalovaný nesouhlasí zejména s tím, že soud prvního stupně při svých závěrech vycházel z v pořadí třetího posudku [redacted], domnívá se, že nájemné vypočtené již v prvním posudku č. 94/2014 je správné, respektující vůli smluvních stran i jejich následné chování. I kdyby odvolací soud přisvědčil aplikaci posudku č. 126/2016, zdůrazňuje relevanci varianty č. 1. Za nesprávný hodnotí postup soudu spočívající v tom, že v případě položek, u kterých bylo možné zatřídění do různých odpisových skupin, zvolil jejich zatřídění pro žalovaného „ nejméně výhodné“ odpisové skupiny s tím, že se jednalo o jeho důkazní břemeno. To stíhalo žalobce, jeho neunesení nemůže jít k tíži žalovanému. Naopak se ztotožňuje se závěrem soudu, že při sjednání nájemní smlouvy měly strany v úmyslu řídit se při stanovení výše nájemného výší odpisů podle z. 586/1992 Sb., o dani z příjmu, čemuž odpovídají veškeré veličiny (vyjma jedné položky souboru vodoměrů) přílohy č.1. Ostatně strany se od tohoto předpisu ani odklonit nemohly ve smyslu opatření fed. Min. financí č. V/20 530/1992. V této souvislosti hodnotí za irelevantní návrhy žalobce na předložení jeho závěrečných účtů za roky 2006 a 2007, když nájemné mohlo vycházet pouze z podmínek sjednané nájemní smlouvy. Souhlasí i se závěrem o absenci odpisového plánu [redacted] s poukazem na výpověď svědkyně [redacted]. Navrhuje změnu napadeného rozsudku a úplné zamítnutí žaloby, neboť účtované (a žalobcem zaplacené) nájemné za roky 2006 a 2007 stanovené Dodatky č. 4 a 5 nepřesáhlo výši odpisů pro uvedené roky tak, jak byly jako určující v nájemní smlouvě účastníky dohodnuty.

6. Odvolací soud prvotně učinil závěr o přípustnosti obou odvolání, podaných včas, účastníky řízení k takovým úkonům legitimovaným. Žalobce dle obsahu odvolacích námitek uplatnil odvolací důvody dané ust. § 205 odst. 2 písm. d) a e) o.s.ř., žalovaný důvody uvedené v ust. § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř., a byly splněny i další náležitosti odvolání a podmínky odvolacího řízení (§ 205 odst. 1 o.s.ř. a § 212a odst. 2 o.s.ř.). Poté odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně postupem podle § 212 o.s.ř. v celém rozsahu a dospěl k závěru o nedůvodnosti obou odvolání.

7. Předně je třeba připomenout, že v dané věci se jedná v pořadí o třetí rozhodnutí soudu prvního stupně (i odvolacího soudu), kdy již v (prvním) rozhodnutí ze dne 27.4.2011 č.j. 8 Co 2860/2010-131 se odvolací soud vyjádřil k právnímu rámci věci tak, že uplatněný nárok žalobce (zaplatil-li na nájemném za roky 2006 a 2007 více, než bylo účastníky v nájemní smlouvě dohodnuto) může představovat bezdůvodné obohacení žalovaného ve smyslu ust. § 451 obč. zák. (žalovanému by se dostalo plnění bez právního důvodu). V dalším (druhém) rozhodnutí ze dne 16.4.2014, č.j. 8 Co 468/2014 – 656 odvolací soud konstatoval, že dosavadním (obsáhlým dokazováním) byl řádně zjištěn rozsah majetku pronajatého v letech 2006 a 2007 (v rozhodném období) žalobci

(ostatně ten jím nebyl v předcházejícím odvolání ani zpochybňován), kterým byl „ soubor" věcí označených jako hmotný investiční majetek sloužící k provozování soustavy centrálního zásobování teplem pro [redacted]. Vzhledem k tomu, že žalobce rozsah pronajatého majetku začal v další fázi řízení zpochybňovat, soud prvního stupně v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil, z jakých důkazů a proč činí závěry o konkrétním rozsahu pronajatého „souboru" v rozhodném období, a to s poukazem na jednotlivá vyjádření (či podání) účastníků a další listinné důkazy (inventurní seznamy, přehledy odpisů základních prostředků, knihy majetku, plány odpisů apod.), včetně hodnocení účelovosti a rozporuplnosti námitek žalobce, kdy skutkový závěr soudu prvního stupně o rozsahu (a obsahu) pronajatého majetku je odvolacím soudem akceptován jako z provedeného dokazování vyplývající.

8. V předcházejícím rozhodnutí byl odvolacím soudem shledán za nesprávný, resp. neúplný toliko dílčí závěr o obsahu hodnoceného ujednání o nájemném (a způsobu jeho výpočtu), které mělo být dle nájemní smlouvy rovno „výši ročních odpisů hmotného investičního majetku, který je předmětem nájmu". Odvolací soud vytkl soudu prvního stupně neúplné hodnocení provedených důkazů zejména s poukazem na obsah přílohy č. 1 nájemní smlouvy, kdy soud pro své předcházející závěry argumentačně použil pouze její část (viz odůvodnění shora specifikovaného zrušovacího rozhodnutí odvolacího soudu). Zjištěné vady v (nedostatečném) hodnocení provedených důkazů, včetně nepřesvědčivého závěru o neexistenci odpisového plánu právního předchůdce žalovaného (účastníka hodnocené nájemní smlouvy), vedly k zrušení vydaného rozhodnutí za účelem (nového) řádného a úplného hodnocení provedených důkazů. Odvolací soud nyní konstatuje, že soud prvního stupně postupoval v intencích jeho pokynů, a na základě dostatečně (v další fázi řízení dále doplněného) zjištěného skutkového stavu se nově zabýval obsahem ujednání účastníků o výši nájemného. V nájemní smlouvě použitý termín „ročních odpisů" hodnotí v souladu s výkladovými pravidly podle § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák., respektujíce celý obsah nájemní smlouvy a její přílohy č. 1 obsahující již konkrétní číselné údaje (odpisy pro II. pololetí roku 1993 a výši nájemného pro toto nejbližší nadcházející období ve výši 308 380 Kč), tedy kvantifikaci uzavřené dohody. V této souvislosti soud využil i výslechy svědků (bývalých pracovníků žalovaného či jeho právního předchůdce), další blíže citované listinné důkazy, stejně jako dodatky o (nezpochybňované, tedy dohodě účastníků nájemní smlouvy odpovídající) výši nájemného i v bezprostředně následujících letech a neméně i obsah znaleckého zkoumání. Znalecké posudky [redacted] a jejich dodatky obsáhle hodnotí a uvádí, proč a z jakého znaleckého posudku při svých závěrech vychází. Současně se vypořádává i s žalobcem předloženým znaleckým posudkem [redacted]. Za této situace nelze než konstatovat, že soud prvního stupně se při svých skutkových závěrech řádně vypořádává s v řízení provedenými důkazy, a to v souladu s ust. § 132 o.s.ř., své skutkové závěry řádně definuje spolu se zpřístupněným hodnotícím procesem, včetně hodnocení věrohodnosti či nevěrohodnosti toho kterého důkazu), vysvětluje, proč nevyhovuje dalším důkazním návrhům a vypořádává se s jednotlivými námitkami účastníků. Přijaté (pro rozhodnutí dostatečné) skutkové závěry jsou proto i odvolacím (přezkumným) soudem (s odkazem na bližší velmi podrobné odůvodnění napadeného rozsudku) akceptovány, neboť primární skutkový závěr o tom, že vůlí smluvních stran nájemní smlouvy bylo navázat výši nájemného na výši ročních odpisů tak, jak metodika jejich výpočtu byla použita již v příloze č. 1 nájemní smlouvy a promítnuta do výše nájemní smlouvou dohodnutého nájemného pro II. pololetí roku 1993, provedenému dokazování i dle názoru odvolacího soudu odpovídá. Jedná se o (dokazováním zjištěnou) účastníky nájemní smlouvy (žalovaný vstoupil v průběhu doby do právního postavení pronajímatele bez tvrzené změny způsobu výpočtu) dohodnutou (zvolenou) specifickou metodiku - zdůrazněno - výpočtu nájemného, které bylo také žalobcem (na základě shodných principů) hrazeno (a nezpochybňováno) i v bezprostředně následujících letech. Zjištěná vůle účastníků smlouvy o způsobu určení výše nájemného byla poté znalkyní respektována při výpočtu výše odpisů (a tím nájemného) za rozhodné období. Proto s odkazem na obsáhlé odůvodnění napadeného rozsudku odvolací soud tento jako věcně správný postupem podle § 219

o.s.ř. potvrdil, neboť v řízení bylo prokázáno, že žalovaný se na úkor žalobce přijetím vyšší, než-li dohodnuté částky nájemného v letech 2006 a 2007 bezdůvodně obohatil a takové plnění je povinen podle § 451 obč. zák. žalobci vrátit.

9. K odvolacím námitkám, které však opakují argumentaci uplatněnou již v řízení před soudem prvního stupně, možno pouze uvést, že žalobcem rozporovaným rozsahem pronajatého majetku se soud prvního stupně podrobně zabýval (možno odkázat zejména na body 35,63 a 68), správně soud poukazuje i na skutečnost, že předmětem nájmu byl celý soubor hmotného investičního majetku, kdy nebylo předmětem daného řízení zjišťovat, zda investice žalobce do jeho součástí byly účastníky řádně vypořádány. Brojí-li žalobce proti závěru o neexistenci odpisového plánu u [redacted] (s poukazem i na závěry odvolacího soudu v jeho předcházejícím rozhodnutí), pak odvolací soud musí připomenout již shora uvedené, že předchozí závěr (přijatý prvostupňovým soudem) hodnotil nesprávným ve smyslu jeho neúplnosti, neboť soud se nevypořádal se všemi v řízení provedenými (odkazovanými) důkazy. V nyní přezkoumávaném rozhodnutí však soud prvního stupně již dostál požadavkům ust. § 132 o.s.ř. na úplné hodnocení provedených důkazů, využívaje i odborného posouzení předložených listinných důkazů znalkyní. Ve spolupráci s ní následně určil výši nájemného v rozhodné době, která odpovídá zjištěné dohodě účastníků (a zjištěnému rozsahu souboru pronajatého majetku). Respektoval i předcházející odkaz odvolacího soudu na zohlednění následného jednání účastníků při zjišťování obsahu jejich dohody, pouze však v tom smyslu, že toto pouze „ dotváří", nikoli určuje zjišťované skutečnosti. Soud prvního stupně správně zjišťoval obsah vůle účastníků nájemní smlouvy k okamžiku uzavření posuzovaného úkonu, kdy nejednoznačné slovní ujednání (o výši nájemného ve výši ročních odpisů) hodnotí spolu s dohodnutou výší nájemného pro druhé pololetí roku 1993 a obsahem přílohy č. 1 nájemní smlouvy (jako její nedílné součásti), v níž účastníci již realizovali dohodnuté principy výpočtu výše nájmu (stejně jako v bezprostředně následujících letech). V této souvislosti je i dle názoru odvolacího soudu nadbytečné provádět dokazování k faktickým (realizovaným) odpisům žalovaného v dalších letech, či zjišťování výsledku jeho auditu v rozhodném období, neboť žalobce zaměňuje veřejnoprávní povinnosti žalovaného se zjišťovaným obsahem dohody účastníků nájemní smlouvy o výši (metodice) výpočtu nájemného. Soudem prvního stupně bylo provedeno dostatečné dokazování, jehož rozsah umožňuje o uplatněném nároku věcně rozhodnout.

10. Žalovaný se s poukazem na důkazní břemeno žalobce brání využití „nejméně výhodné" znalkyní vypracované alternativy výpočtu nájemného, resp. ročních odpisů. Jakkoliv nelze namítat ničeho proti názoru o (primárním) důkazním břemenu žalobce, kterého, uplatňuje-li v řízení nárok na vrácení určité částky, uváděje, že ji žalovanému předal, tíží důkazní břemeno o uskutečnění předání. Na žalovaném pak ale je, aby tvrdil a prokazoval existenci právního důvodu, na základě něhož si směl převzaté prostředky ponechat s tím, že nepříznivé následky stavu nejistoty ohledně důvodnosti prokázaného pohybu aktiv jsou tedy v obdobných situacích vyvozovány vůči příjemci plnění (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu 25 Cdo 246/2001, 28 Cdo 248/2012, 26 Cdo 1494/2013). Aplikováno na danou věc znamená, že žalobce, který tvrdí, že žalovanou částku zaplatil nad rámec dohodnuté výše nájemného, zásadně stíhala důkazní povinnost k prokázání realizované platby (ta však nebyla žalovaným zpochybňována), naopak žalovaného stíhala důkazní povinnost k prokázání svého tvrzení o tom, že (celá) zaplacená částka odpovídala dohodě účastníků (sjednanému nájemnému jako právního důvodu přijatého plnění). Za této situace nutno shledat postup a závěr soudu prvního stupně za správný, neboť neposkytl-li žalovaný, i přes poučení soudu, relevantní údaje pro zatřídění (avšak pouze) šesti majetkových položek souboru pronajatého majetku (pol. č. 2257, 5428, 5429, 5594, 3217 a 3278), byla soudem legitimně zvolena nejméně výhodná varianta výše jejich odpisů jako důsledek neunesení jeho důkazního břemene.

11. Z uvedeného vyplývá, že dle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně provedl řádné a dostatečné dokazování, své skutkové závěry řádně odůvodnil, proto s odkazem na vyčerpávající

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

(bez potřeby opakování) odůvodnění napadeného rozhodnutí byl napadený rozsudek jako věcně správný postupem podle § 219 o.s.ř. v celém rozsahu potvrzen. Bylo-li v řízení provedeným dokazováním zjištěno, že podle hodnocené nájemní smlouvy mělo nájemné v roce 2006 činit částku 1 233 473 Kč, v roce 2007 částku 1 244 119 Kč, pak zaplacením nájemného ve výši 1 758 764 Kč v roce 2006 a ve výši 2 069 778 Kč v roce 2007 se žalovanému dostalo plnění bez právního důvodu ve výši 1 350 950 Kč, které je povinen v souladu s ust. § 451 obč. zák. žalobci vrátit včetně úroku z prodlení, jehož výše je dána podle ust. § 517 odst. 2 obč. zák. nařízením vlády č. 142/1994 Sb., počátek běhu výzvou (fakturou) splatnou k 25.3.2008. Uplatnil-li žalobce nárok vyšší, byla jeho žaloba (v odpovídající části) jako nedůvodná správně zamítnuta.

12. Odvolací soud potvrdil i výrok o nákladech řízení, respektující poměr úspěchu a neúspěchu každého z účastníků (§ 142 odst. 2 o.s.ř.). Účastníci v odvolání nezpochybňovali rozsah vykonaných služeb ani výši hotových výdajů, proto lze plně na vyčíslení výše nákladů v napadeném rozsudku (body 119 – 124) odkázat. Zjištěný poměr úspěchu a neúspěchu pak soud správně aplikoval i při rozhodování o nákladech státu (bod 125) podle § 148 odst. 1 o.s.ř.

13. Výrok o nákladech odvolacího řízení vyplývá rovněž z poměru úspěchu a neúspěchu každého z účastníků v řízení (§ 142 odst. 2 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř.), kdy potvrzením rozsudku byl žalobce i v odvolacím řízení úspěšný v rozsahu 72%, neúspěšný v rozsahu 28 %, a náleží mu proto 44% vzniklých nákladů. Ty jsou představovány náklady právního zastoupení a sestávají z odměny za 4 úkony právní služby (sepis odvolání, vyjádření k odvolání žalovaného ze dne 15.1.2020 a 27.1.2020, účast u jednání soudu) po 15 820 Kč podle § 7 a § 8 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, advokátního tarifu (dále jen AT), 4 režijních náhrad po 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT, náhradou za promeškaný čas za 4 půlhodiny po 100 Kč podle § 14 odst. 1 a 3 AT a jízdným 661 Kč při ujetí 110 km dle ve spise založené specifikace, celkem 65 541 Kč. Ty nutno navýšit v souladu s ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. o 21% DPH, jehož je advokát plátcem na výsledných 79 304,61 Kč. 44% z nich představuje částku 34 894,02 Kč, k jejíž úhradě byl žalovaný zavázán za podmínek ve výroku uvedených v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř.

14. Pokud žalobce na nákladech odvolacího řízení účtoval dalších 26 435 Kč zaplaceného soudního poplatku z odvolání, pak taková povinnost mu v souvislosti s nyní projednávaným odvoláním nevznikla, neboť soudní poplatek z odvolání již hradil v souvislosti se svým předchozím odvoláním (§ 6a odst. 5 z. 549/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Vzhledem k tomu, že byl (nesprávně) soudem prvního stupně k jeho úhradě vyzván, bude o jeho vrácení rozhodnuto odkazovaným soudem.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně za podmínky, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Dovolání je nutno podat ve lhůtě 2 měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Okresního soudu v Písku.

Toto rozhodnutí může být k návrhu vykonáno, nebude-li včas a dobrovolně splněno.

České Budějovice 26. května 2020

JUDr. Zuzana Völflová v.r.
předsedkyně senátu

Monika Hanušová Digitálně podepsal Monika Hanušová Datum: 2020.06.18 14:15:19 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 02.07.2020. Připojení doložky provedl/a Jaroslava Lajtová dne 10.07.2020.